

OUDERDOM

DOOR A. HENDRIKS-KAPPELHOFF

Hoe ligt het afgewaaide hout
Ter neer en toeft
Zoo achteloos verspreid in 't woud,
Als was 't bedroefd,
Nu ieder, dien 't voorbij ziet gaan,
Vergeten heeft,
Hoe 't eens in wasdom heeft gestaan
En heeft geleefd
En smart en vreugde heeft volbracht.
Hoe ligt het daar
Zoo stil, zoo levensklaar en wacht
Den Sprokkelaar.

Zoo zullen takken, die nog zwaar
Van rijkdom staan,
Eens in een onverbiddelijk jaar
Ter aarde gaan.
Want alle jeugd wordt eenmaal oud.
Wat bloeit verwordt
Tot 't sprakelooze sprokkelhout,
Dat niet meer mort,
Maar toeft totdat des sproklaars hand
Het samenbindt,
En 't in een hoogen vlammenbrand
Zijn hemel vindt.
